

„Nejsem spokojená se svým tělem,“ dala se nedávno slyšet Pamela Anderson. „Co mi vadí konkrétně? Vyjma poprsí snad všechno! Chtěla bych mít delší nohy, hubenější stehna a jinak tvarované břicho... A co se týče zadečku, ten se mi už nelíbí vůbec,“ dodala vadnoucí hvězda Pobřežní hlídky.

Samozřejmě, že to s ní není tak hrozné, ale jak se zdá, mindráky máme snad všechny. Někdy to vypadá, jako by se od poloviny minulého století vplížila ženám do života nějaká nová a agresivní nemoc, způsobující rozmrzelost a nespokojenost s vlastním tělem. Říká se jí celulitida...

Ještě v roce 1950 by asi nikdo vůbec nechápal, o čem je řeč! A bylo to tak až do začátku 70. let, kdy se na trhu objevila kniha Nicole Ronsard – Cellulite: those lumps, bumps, and bulges you couldn't lose before (Celulitida: hrbolky, nerovnosti a dolíčky, kterých se nezbavíte). Ženský slovník se rozšířil o nové slovo.

Termín celulitida poprvé použili již v roce 1923 dva francouzští badatelé Alquier a Paviot, ale tématu se dál nevěnovali a název pro tento problém čekal na svou příležitost dalších padesát let. Při pohledu na staré obrazy je patrné, že kůže postižená celulitickými změnami nebyla cizí ani ženám v poměrně daleké minulosti, ale evidentně to nikomu nevadilo. Krásně tučné tělo mohla mít jen málokterá žena, a tak na ně byla podle všeho docela pyšná. Moderní ženy se na vzhled svého těla začaly více a intenzivněji zaměřovat brzy po první světové válce. Mohutný zadek a silná stehna pokrytá dolíčky, to opravdu není důvod ke chlubení. Navíc byly tyto nedostatky díky módě stále více na očích. Krása vypadá evidentně docela jinak. Dolíčky na stehnech připomínající pomerančovou kůru, byly-li nějaké, se daly do začátku padesátých let docela dobře ukrýt v oblečení, dokonce ani při pobytu na pláži si jich nikdo nemusel všimnout. Plavky byly k dámám milosrdné. Minisukně, bikinky a kult krásného štíhlého těla donutily mnoho žen pozorovat své tělo téměř lupou. A co spatřily, je nepotěšilo.

CELULITIDA

nevinná vada na kráse?